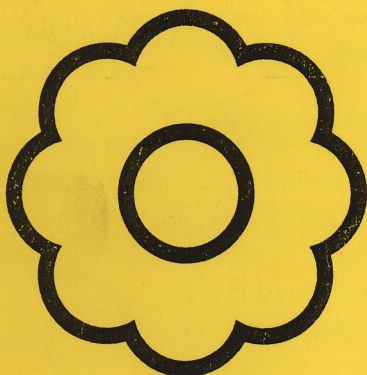
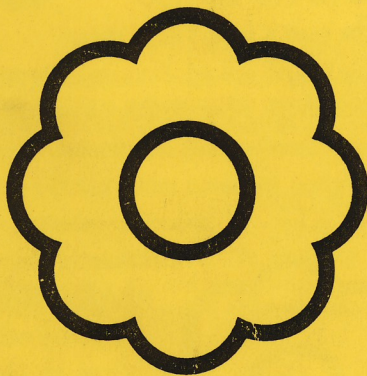
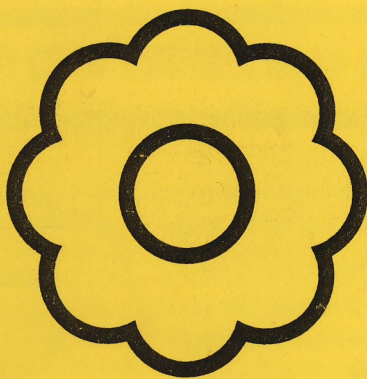

e s t a m e d e 1 7 l i t e t n a v h o d n e

houbařlatek

o b ě s n í k p r o h o u b a ř s t v í

Ani se to nezdá, ale je to už

dost dlouho, co jsem se-

děl u klávesnice a fukal

slova, skládal z nich vě-

ty a z vět bláboly, který

měly vyjadřovat myšlen-

ku. Už je to dost dlouho,

co jsem tak činil, aby HOU-

BAplátek rostl a rostl, i když třeba

křivě, ale hlavně vysoko. Zima se přehnala, zanecha-

la vybledlé tváře, nové škrábance na lyžích a některá

ramínka v šatníku zase na dlouhou dobu ztěžknou

jednou vahou. Nedávno určitě každý z nás zabil prv-

ní mouchu, očuchal první květ

a málem si zlomil vaz, aby

stihnul zahlédnout všech-

ny sukně najednou. Edi-

torial se většinou píše

jako poslední, aby se

stal střechou, pod kte-

rou se schováte než zač-

nete číst. Já s ním naopak

začínám, aby byl střechou mně

až budu psát dál. Aby se tenhle plátek udělal. Jak už

je Vaším zvykem, nezahodili jste do P.O.BOXu ani co

by se za nehet vešlo. Ale vzhle-

dem k tomu, že minulý číslo

jste rozebrali, má to s Vá-

mi smysl. Tak nějak asi

chutná, bude chutnat,

autoerotika slovem.

Měli jsme takový záměr,

který se snad jednou, za tro-

chu lepších okolností, uskuteční.

Chtěli jsme HOUBAplátek udělat monotematický.

Prostě říct slovo a všechno, co se v HOUBAplátku

objeví, bude se otáčet kolem toho slova. Protože le-

nost se má i v našich řadách jako prase v žitě, nese-

šlo se dost materiálu, nebyl čas, nebyl. Takže příště.

Tohle číslo bude asi ještě „podle sta-

rych not“, ale mrtvý bod nás

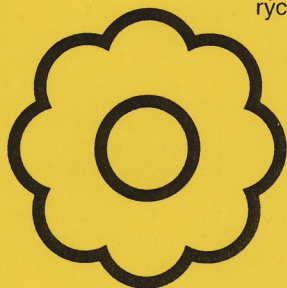
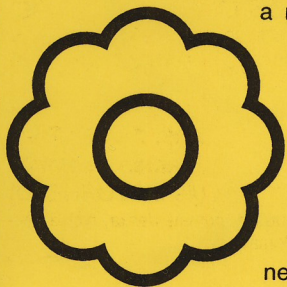
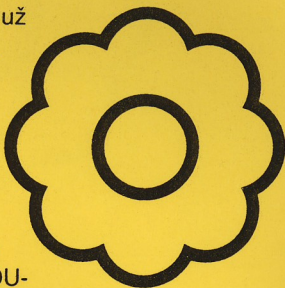
neláká. Teď z toho mám

takový nijaký pocit, ale

i kyselej bonbón je

vlastně cucatelnej. Cu-

cejte tedy.

Tady je tabulka, ve které figurují desky v takovém po-
řadí, jak se v redakci dohadujeme, případně hádáme.
Reflektuje, jak se redakce hudebně vzdělává, pře-
dělává, přetváří. K této již ustálené formulaci asi ne-
má cenu nic dodávat. Dodejme tedy, že jsme dodali
komentáře k jednotlivým „číslicím“, aby bylo jasné, co
je vzdělávání se, co je předělávání se a co je přetvář-
ka.

1.

SHIHAD

„Killjoy“

(#5 DEBS NIGHT OUT)

- kdysi předskakovali v Praze Fejtům (již No More) a to-
tálně mě dostali. Než jsem zjistil, jak se jmenujou a že
mají desku, trvalo to. Jsou z Austrálie a na basu hraje
černocho. Stačí.

2.

SCOTT WAILAND

„12 Bar Blues“

(#5 DIVIDER, #6 COOL KISS)

- již jsme na něj v JEDNOHUBCE pěli ódy a pořád to ne-
vyhaslo (i když jsem zaujatej - mam toho chlapa prostě
rád)

PRIMAL SCREAM

„Vanishing Point“

(#9 MÖTORHEAD)

- temná deska, svítivá deska, pomalá deska, rychlá des-
ka, tripová - prostě jak má být.

3.

MONSTER MAGNET

„Powertrip“

(#3 SPACE LORD)

- pohorky, svačinu, pláštěnku, KPZku, mapu, kapesník
s uzlíky, rybičku, kompas, sluneční brýle, opalovací
krém- faktor minimálně 13, drobné na telefon, papírky...

4.

THIRD EYE BLIND

„3EB“

(#4 JUMPER)

- EEEEE.

5.

UNKLE

„PSYENCE FICTION“

(#3 BLOODSTAIN)

- UUUAAAA.

COLECCIÓN DE ESPAÑA

„PERET“

(#14 LA BAMBA)

- ICH, ICH, ICH, JARO !

6.

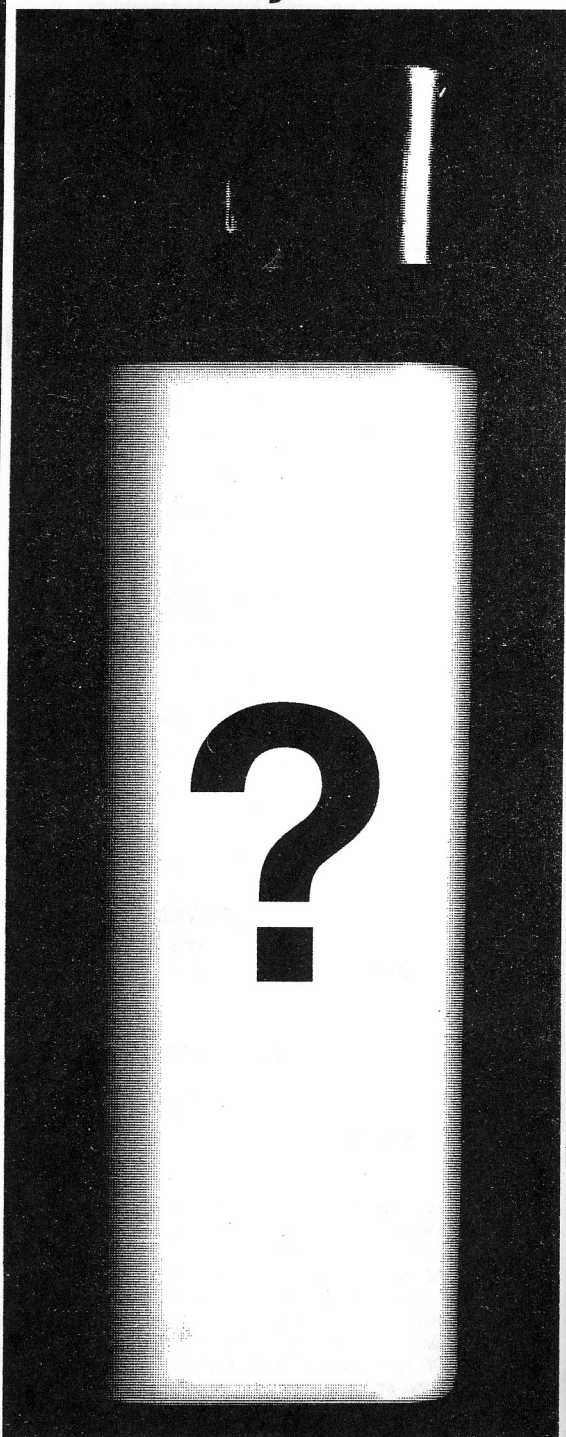
© všechny „věci“, uvedené v topseven v čísle 3, byly vy-
páleny na CD, které bylo opatřeno redakčním desig-
nem. Tak bylo již učiněno i z „věcma“ z HOUBAplátku
#2. Dodnes si CD nikdo nevyzvedl. Za jakých okolností
se dalo získat, měl každý napsáno ve vzkazech. Jste
hlupáci - CD za sedm kaček - a navíc je to trochu líto
tém, co se srali s vypalováním a se speciálním obalem.
CD tímto propadá Music Clubu Houba pro interní po-
třebu. Pokud došlo k nějakému nedorozumění a někdo
se o CD hlásil u někoho z obsluhy, kdo neměl páru o co
jde (i to se může stát), stačí se ozvat a my to dáme do
pořádku.

7.

SOUTEZ

Tak tedy. V čísle jedna zněla soutěžní otázka „**Co nebo kdo je to hicoň?**“. Pár lidí se pokusilo odpovědět. Jak, to bylo zveřejněno. Bez úspěchu. V čísle dvě, kdy byla otázka stejná, jste se ze zveřejněných odpovědí alespoň dozvěděli, co nebo kdo určité **NENÍ** hicoň. Moc vám to pomohlo a na nic už jste nepřišli. V čísle tři zůstala otázka stejná a pod ní byl umístěn obrázek zapalovače. Nikdo zase na nic nepřišel. Takže soutěžní otázka čísla čtyři zní:

CO nebo kdo **je to Hicoň**

Na výherce (všechny) čeká odměna(y).

PRIPOMINKY

- Po dnešních „Dveřích“ bych dal majitelům Music Clubu „Houba“ takovou malou roční dotaci: asi tak v průměru 550.000 Kč (Proč asi?)

Venca

- Milý Ježíšku!

Dospěl jsem do Jeruzaléma. Po dlouhé a strastiplné cestě. Každý krok směrem k jesličkám se rovnal poctivé námořní míli. A teď jsem tady.

What's now? Barman se ohání, no skoro jako vybíječ much ve „Třech veteránech“. Co rána, to zásah. Pocity, blížící se terči na combatovou střelbu, mě pronásledují každým krokem, který míří pryč od baru. Prásk, prásk.

Ten chlap prostě umí střílet do živého masa. Jeho drinky jsou jako kulky „DUM-DUM“.

„HOWGH“

*(domluvil jsem)

oběť

Ještě na okraj.

Nestřílejte na koně.

Dík.

Váš Jirka Hřebec

- Milý HOUBAplátku!

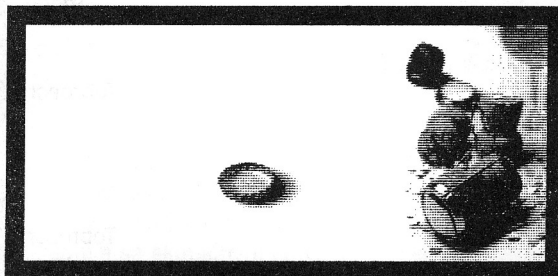
Mám zážitek. Sexuální revoluce začala na barikádách a skončila u kanafasu. A teď mi milý HOUBAplátku řekni, kam ten svět spěje?

S pozdravem T. (r, nebo J - špatně čitelný)

® Svět si jde, zdá se, kudy chce bez ohledu na to, kudy jdeme my. Jo a ty dva orgány, co do sebe tak hezky a příjemně zapadají, do sebe budou zapadat vždycky. Takže klid.

- Je tomu již skoro půl roku, co se náš HOUBAplátek těší na svůj nový, plechový, prostě slušivý P.O.BOX. Má ho slíbený od jednoho z majitelů nakladatelství. Uvidíme, jestli se této slibotechně HOUBAplátku zželejí nebo bude i nadále odpírat tento dárek dítěti, kterému ještě není ani rok.

®edakce

®edakce je prosta veškeré zodpovědnosti ve věci zločinů proti pravidlům spisovné češtiny, které se místy v došlých příspěvcích objevují (a to se týká i příspěvků ®edakčních). Vše je přepisováno, jak bylo v P.O.BOXu nalezeno.

- Správný DJ sere na přání. A přitom je splní všech-
na.

Winston Churchill

- Ten barman je ostřej jako solingenská kudla.

„zaříznutej“

- JSEM NA WC.

Svoboda

- Dneska měla Helena H. narozeniny...
...chtěl jsem, opravdu jsem chtěl za ní jet...
...protože vím, že jí chybí léto...
...ale snad jsem pomohl dneska s dobrou věcí...
...i když znovu bych sem asi už nepřišel...
...její smích by totiž mohl naplnit celý můj pen...
...snad na mě počká, na ten západ slunce.

- Ctěl bych poděkovat všem členům kapely „DO
WHEN BLADE“ za jejich vystoupení a hlavně auto-
rovi této zprávy.

Jirka Lukeš

- Vzkaz pro toho, kdo připravoval dubnový program:
„dveře - trochu jinak“ je pitomost, neboť dveře sou
vždycky stejny. Pivokino se píše dohromady a roc-
ktéka se odjakživa píše jako rockthéka.

®

- Tobrosch je největší hájzl.

Tobrosch

- Omyl. HAJZL.

Svoboda

- Né, Né, Né Já Jsem.

Tobrosch

- Tak se nezlob. Už to neudělám. Neřeknu.

Svoboda

- Tak to řekne někdo jinej. No.

Tobrosch

- NO.

Svoboda

Svoboda je největší hájzl.

Tobrosch

- YE!

Yé?

Tobrosch

-vzkazy a připomínky zapomenuté, či nalezené
v P.O.BOXu pozdě, se automaticky přesouvají do
dalšího čísla. Má-li někdo něco hodně aktuální-
ho na srdci, musí si pospíšit nebo použít mejl
(houba@horazdovice.cz).

Oulu, Finsko. Danny Turano, obchodní bankéř z Ful-
hamu, stojí před šesti stovkami lidí a předstírá, že
hraje na kytaru. Jeho obličej se kroučí a šklebí podle
toho, jak drtí sólo songu „I Was Made For Loving
You“ od kapely KISS. Dav se vzdouvá podle jeho po-
hybů, podle jeho kroků a šlípí. Tak to je **World Air Gu-
itaring Championships**. Volně přeloženo cosi jako
Mistrovství světa ve vzdušném hraní na kytaru. Že to
zní jako pěkná pitomost? Zní - a čert ví jestli je nebo
není. Takové „Mistrovství světa v Air Guitaringu“ vy-
padá následovně: Odehrává se v hale, která je vyba-
vena pódiem, světly, aparaturou, kotlem, stovkami
diváků v něm. Všechno je jakoby přichystáno na kon-
cert ne zrovna zapadnuté kapely. Co je na tom mírně
zarážející je skutečnost, že chybí stojany, mikrofony
v nich, chybí bubny, mraky krabiček a kabelů, stojany
na kytary, odposlechy. Nic z toho na pódiu není k vi-
dění. Publikum se přesto chová, jakoby tam ty před-
měty byly a provokovaly je svou opuštěností, která je
před každým koncertem dočasná a dráždivá. Nako-
nec na pódium nevybíhá charismatická parta, ale
pouze jedinec v klidu vstoupí do světla, zaujme dra-
matický kytarový postoj a. Zmačkne krk kytary, kte-
rou nemá, začne vybrnkávat na struny, které
neexistují, začne tlumit rify, dá se do pohybu, zběsilá
sóla u kořene krku střídají dvojhmaty, všechno jak
má být u kytaristy „co zná“. Háček je pouze v tom, že
tento naprosto přesvědčivý kytarista žádnou kytaru
v ruce nemá. Nebo má - ze vzduchu utkanou. Z apa-
ratury se během soutěže line od retra, přes psyc-
hedelické reggae po naprosto temný metal snad
všechno. Každý ze soutěžících knokautuje publikum
něčím jiným. Trochu to připomíná moderní kraso-
bruslení, kdy si pár vymyslí kreace, který jsou vohu-
bu a v klidu je zvládá. Vítězem se stává nakonec
Juha-Sakari Hippi, student dramatiky a tance z Hel-
sinek a dostane za svůj výkon skutečnou Fender
Stratocaster (tedy kytaru, která není ze vzduchu ut-
kaná). Danny Turano je třetí a dostává tričko.

@ Kolik talentů se nám potlouká po zábavách? To by asi ve Finsku
čuměli. (Článek byl odchycen z anglického streetového časopisu
THE FACE a pak byl @edakčně natahován)

V prostorách Music Clubu začal od 2.4.1999 fungo-
vat Kurz přístrojového potápění (pouze teoreticky,
praxe se odehrává v bazénu ve Strakonici). Vede
ho zkušený „tříhvězdičkový“ Martin Havel. Jeho zku-
šenosti budou snad dostačující i na takové žáky, jako
je hloubkař Kvarda.

Dne 4.4.1999 se v prostorách Music Clubu odehrály
„Maškarní dveře“. Jednalo se vlastně o obdobu „Po-
sledních Dveří“, které byly ve své době pojaty téměř
privátně a se skutečným úmyslem, že se jedná o po-
slední. Naštěstí tomu tak není, protože pořadatelské
žezlo teď pevně třímá v rukou nová nastupující gene-
race dveřníků. Přestože „Maškarní dveře“ mohly jen
těžko soutěžit se svojí předlohou v počtu masek (po-
tažmo dostavivších se lidí), s přehledem se jí vyro-
v-

naly ve zběsilosti tanečníků a tanečnic. Na adresu těch, co stáli Dveřím u kolíčky a pravidelně vyráželi z hnízda lovit červy, aby Dveře nechcípaly, je nutno poznamenat, že se k „Maškarním dveřím“ zachovali přece jen macešsky. Budiž jim to protentokrát odpuštěno.

DJ DVE

@ Ještě než se dostal HOUBAPlátek #3 na bar, měl DJ Šefrna možnost pomazlit se s jeho obsahem. Na naše redakční křučení po lahvi vodky byl ale připraven více než dobře. Prostě měl tu flašku koupenu a s omluvou, že už jí s sebou tahá dlouho, nám ji předal. Tak by to mělo být Jiříku. Redakce děkuje nikoliv předem, ale později.

Vzali jsme si do spárů toho nejmladšího, co se v MC Houbu jako DJ objevil. Jmenuje se Petr Nový. Zvolili jsme metodu nepřímé zpovědi. Otázky dostal napsané na papíře a mohl si tedy všechno pečlivě promyslet. Dojem z jeho odpovědí jsme tedy neupravovali pohotovými a krutě nekompromisními dotazy, ale dostal příležitost udělat ten dojem celej sám. Tady ho tedy máte.

1. Kolik ti bude roku 2005 let?
2. Chodil jsi do školky nebo do jeslí? Dařilo se ti tam dobře?
3. Piješ? Co piješ rád?
4. Umíš vařit? Co umíš uvařit dobře?
5. Největší dosavadní životní omyl.
6. Oblíbený spisovatel - kniha.
7. Chtěl by ses narodit jako holka? Proč ne?
8. Tvůj postoj v otázce marihuana.
9. Zkusil jsi orální sex? Proč ne?
10. Tvůj názor na vegetariánství.
11. Kdybys chytil zlatou rybku, pustil bys jí? Nebo bys jí chtěl jako každé normální člověk ochutnat?
12. Co máš rád na ženách a co se ti protiví na mužích?
13. Tvoje životní krédo (třeba slovy libovolného klasika).

1. Na to se mi radši neptej. Hrůza, když na to pomyslím. Roku 2005 mi bude 25 a sedm dní z tohoto roku dokonce 26, jelikož jsem se narodil přesně na vánoce 24. 12. 1979. Víš co, teď je mi 19, takže se takovými otázkami nezaobírám. Chci žít teď, v tuhle dobu a co nejvíc naplno.

2. Do jeslí jsem nechodil, ale do školky ano. A docela rád. Už tam se mi líbily hezký holky a to mi zůstalo i do dneška. Byly tam taky krásný malý postýlky

a nádherný hračky. A naše paní vychovatelka byla strašně hezká, milá a ochotná. Žádná jiná kantorka už se jí nikdy nevyrovnala.

3. Piju, jasně, že piju. To bych tady asi nebyl, kdybych nespořádal ty hektolitry vody. Ale tebe asi zajímá především alkohol? Ten taky občas piju a docela rád, když je kvalitní. V oblíbě mám hlavně Bailey s, Cinzano, Campari, Martini a skoro všechny druhy Whisky. Trošku se vyznám ve vínu a to se datuje od té doby co jsem byl ve Francii. Takže miluji kvalitní vínečko. A co taky zbožňuju je maminčin domácí vaječný koňak. Jinak nepohrdnu jakýmkoli panákem kromě Ferneta a Becherovky. Co nekonzumuju často, to je pivo a po pravdě řečeno vím proč. Jakože se mnou 8 velkých panáků ani lahvička vína nic neudělá, tak 6 piv mne položí. Jinak normálně ve škole a tak- piju Mattonku, Aquillu nebo i jiný minerálky, občas si dám Sprite nebo Colu. A když je mi hodně špatně piji čaj nebo mléko.

4. Odpovím ti takhle: umím si uvařit čaj, krupičkovou a bramborovou kaši, nějakou tu polívku a to je tak asi všechno. Takže od své nastávající očekávám, že bude umět dobře vařit. Protože jedinou mojí specialitou, kterou umím uvařit je čina.

5. Že jsem se nedal víc na tenis a nestal se profesionálním tenistou, protože můj největší sen je podívat se do Wimbledonu. Ale snad se mi to jednou splní alespoň v roli novináře.

6. Oblíbený spisovatel je Edgar Allan Poe a jeho dvě knihy Havran a Jáma a kyvadlo. Dál mám rád Hemingwaye, Prokleté básníky a Bukowského.

7. Proč ne? Je tu jediný problém - holky se mi líbí, takže bych asi musel změnit pohlaví.... Teď vážně: když jsem byl malej, tak si mě často, pro mé delší vlasy, pletli s holkou. Ale holkou bych asi snesl být, ale rozhodně nechtěl být. Asi bych nezvládnul dvě věci: těhotenství a porod. A za to všechny holky obdivuju a jednou až se té krásné události možná dočkám, tak tu svojí budu držet pevně za ruku a modlit se za ni i za to maličké.

8. Marihuanu jsem zkusil v malé dávce, ale stejně jako každý kouření mi nezachutnala. Ale když někomu pomáhá dostat se ze stresu nebo je použitelná jako lékařská pomůcka, tak proč ne!

9. Nevím jestli ti na to mám odpovědět. Ale ano, zkusil jsem to a je pravda, že to na mě nějaký zvláštní dojem neudělalo. Třeba to bylo partnerkou ?!

10. Vegetariánství bych snesl, ale jen občas, protože strašně zbožňuju krutí, rybí a bílé maso. Na druhou stranu vegetariány obdivuju a mám jednu kamarádku, která v životě nedalo kousíček masa do pusy.

11. Kdybys chytil zlatou rybku, tak bych po ní určitě chtěl splnit tři přání. A kdyby mi je nechtěla splnit, pak bych uvažoval o ochutnání.

12. Co miluji na ženách je jejich něžnost a smysl pro krásu. Co na nich obdivuji je jejich neutuchající snaha se o nás, muže, pořád starat. Co nesnáším na chlapcích je to jaký dokážou být prasata. A pak taky to naše chlapské velikášství a ustavičné vytahování.

13. Moje životní krédo je jasné: Pořád se zlepšovat - Get Better! (Ve všem a vždycky)

@ hmmmhmmhmm. tak teda dík.

BARRY ADAMSON „So Above So Below“

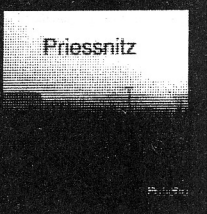
Název alba je cosi ve smyslu „čím více nad, tím více pod“. Deska jako taková se nedá vystihnout lépe. Taková smršť černošské sexuálníosti s nádechem bondovek, kořeněná backroundem reklam na Martini, musí chutnat všem milovníkům koktejlů,

dobrych doutníků, dlouhých ženských šjij. Musí chutnat všem pružně se pohybujícím lidem, všem kteří ví, jak se drží sklenička s koňakem. Ne náhodou je tento chlapík zastoupen i na soundtracku k neskutečné Lost Highway od Davida Lynche.

Takže - poslech pouze na vlastní nebezpečí.

Tahle deska nemá plushoubičky - tahle deska je prostě skvělá.

PRIESSNITZ „Potichu“

Tato kapela se musela v jarním HOUBAplátku objevit už jen pro ty svoje texty. Asi budete těžko hledat lepší zvukovou kulisu právě pro dny, kdy slunce přes den svítí na ještě holé stromy, kdy jsou jeho západu studené a přes noc jde od pusy pára. Přes to, že mně

to samotnému nejde z huby, když slyším tu muziku a příběhy, který vypráví, vyskakuje mi před oči Mňága. Asi ne náhodou. A to pouze v tom dobrém slova smyslu.

Tahle deska má tolik plushoubiček, kolik jich má Barry Adamson.

CANDLEBOX „Happy Pills“

Výlet do CD bazaru se vyplatil. Jak jeho majiteli, tak mně. Koupil jsem si CANDLEBOX, on mně ho prodal a logicky tedy neprodělala žádná ze stran. Mohlo se tak ale stát, neboť s CANDLEBOX jsem měl jen ty zkušenosti, že kdo si s podobným hudebním vku-

sem jako já neustále tuto mne neznámou kapelu v mé přítomnosti vzpomínal. Prvním podnětem tedy bylo, že jsem chtěl mít něco, co neznám. Tak teď to tedy mám. A navzdory mým dosavadním zkušenostem s tím, co chci a neznám, to doopravdy mám. CANDLEBOX je kapela ze Seattlu. To by vlastně pro její definici stačilo. Pokud vás začne provokovat slovíčko GRUNGE, tak se musím opravit. CANDLEBOX jsou leccos, ale co tedy rozhodně nejsou: nejsou ka-

pelou ze Seattlu. Asi to dává smysl stejně jako, že velryba sežere denně 12 metrů cibule. Ne, že by snad nemohla, ale... Jestli chcete seriózní informace a ne subjektivní chvalo zpěv, otevřete ROCK&POP strana třicet, měsíc duben a ... čtete. A pokud máte uši, tak si CANDLEBOX sežeňte a vězte, že z mého hlediska ten chlápek v bazaru stejně prodělal prdel. (Happy=šťastný, Pills=prášky nebo tabletky nebo bonbónky)

Tahle deska má dvanáct plusbonbónků.

FONTÁNA PRE ZUZANU 2 „Soundtrack“

Kto vie či ma má niekto rád
Kým máme mamu Kami
Chcem si ju vybrať sám musí mi pristať
Sám sa túlam bdiem aj spím
ohovárajú ma psi
Prvý rocker bol môj dedko
Z úst píše láska láske list
Len na tebe záleží

My sme ftáci sťahovaví

Kríž a na kríži chlap

Len na nej záleží na zem či na posteľ

Ak má byť každý sám tak radšej zvlášť

Nechcem ju odzadu, keď tak na stojáka

Môžme vyskúšať celú stupnicu krásnych bolestí

Jednu po druhej viac sa nezmestí...

A víc už se sem fakt nevejde. Stálo by to ovšem za to. Původně horký adept na mínushoubičky (aby se pořád tak fádne nevychvalovalo to, co je stejně diskutabilně kvalitní), se nám po prostudování textů proměnil v horkého adepta do topseven. Nikdo přesně netuší proč, ale navzdory hereckému hostování Lucie Bílé, se jedná jen o naivní generační výpověď. V případě filmu to není už tak patrné, ale tzv. soundtrack je takový, takový... takový neškodný. Neurážlivý opus na vzpomínky, které jsou nám všem - a přiznejme si to - příjemné. Co se děje ve filmu, mělo snad vyšší ambice, ale co se děje na soundtracku, je taková normální (pravda, trochu dekadentní) párty několika začínajících nostalgiků nebo zrovna dojíždějících konzumentů látek zákonem zakazovaných. Protože nehodnotíme film, ale hudbu. Protože se jedná o hudbu filmovou (a to je vždycky Popelka). Protože to někoho bavilo skládat, zpívat a hrát. Přestože to někdo dělal jenom pro prachy. Proto to nedostane ani jednu mínushoubičku. Ale tu druhou taky ne.

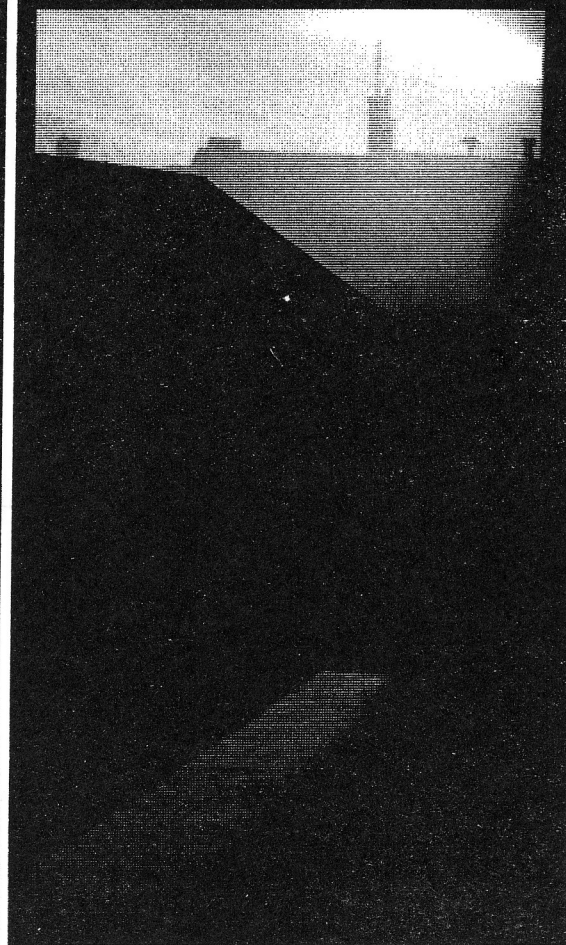
Povídání se Skříňákem

Ian McEwan

Ptáte se mě, co jsem udělal, když jsem viděl tu dívku? Nó, řeknu vám to. Vidíte tamhle ten šatník, největší skříň v místnosti? Utíkal jsem zpátky sem, vlezl dovnitř a uzavřel se do sebe. Nemyslete si, že jsem myslel na ni, když jsem to dělal. Ne, to bych nemohl. Vrátil jsem se v myslí do doby, kdy jsem měřil tři stopy. To mě udělalo rychleji. Vidím, že si myslíte, že jsem prasák a úchyl. Nó, rozhodně jsem si potom umyl ruce, což je víc, než dělá spousta jiných. A taky jsem se cítil líp. Víte co tím myslím - uvolněnej. Co už s tím, když to v tomhle pokoji vypadá, tak jak to vypadá? Vy jste v pohodě. Vsadím se, že bydlíte v pěkném domě, vaše žena myje nádobí a vláda vás platí za zkoumání lidí. V pohodě, vím že jste, co že to? . jo, sociální pracovník a zkoušíte pomoci, ale můžete mi pomoci jenom tak, že si mě poslechnete. Už se nechci měnit, jsem takovej moc dlouho. Ale je fajn pokecat, takže vám o sobě něco řeknu.

Nikdy jsem neviděl svého otce, protože zemřel dřív, než jsem se narodil. Myslím, že problémy začaly někde tady - vychovávala mě jenom matka, nikdo jinej. Bydleli jsme v obrovském domě blízko Staines. Byla vyšinutá, víte, takže odtud to mám. Toužila jenom potom, mít děti, ale už se nechtěla dávat, takže jsem to chytil jenom já - já jsem měl být všechny ty děti, který vždycky chtěla. Zkoušela zastavit můj vývoj a dlouhou dobu se jí to dařilo. Víte, že jsem do osmnácti neuměl číst? Nechodil jsem do školy, držela mě doma a tvrdila, že bydlíme v nebezpečné čtvrti. Pořád se točila jenom kolem mě. Neměla vůbec žádnou radost, když jsem odrostl kolíbce, a tak na aukci nemocnice koupila takovou tu postýlku s mřížema. Přesně tyhle věci dělala. Dokud jsem neodešel pořád jsem spal v tý věci. Nemohl jsem pak usnout v normální posteli, protože jsem se bál, že z ní spadnu. I když jsem byl o dva palce vyšší než ona, uvazovala mi bryndáček okolo krku. Byla švihlá. Ještě ve čtrnácti mi ze dřeva udělala takový křesílko. Je vám jasné, že to muselo spadnout hned, jak jsem se na to posadil. Jo, a tohle! Ta kaše, kterou mě pořád krmlila. Z ní mám ty dnešní žaludeční záchvaty. Nenechala mi dělat nic samotného, ani se umýt. Prostě sem se od ní nemohl hnout a jí to dělalo dobře. Krávé.

Proč jsem neutekl, když už jsem byl starší? Asi byste si řekl, že mě nemohlo nic zastavit. Ale věřte, ani mě to nenapadlo! Nikdy jsem neviděl normální život, nepřišlo mi, že žiju něco divného. Mimochodem, jak jsem měl utéct, když jsem byl strachy posranej už padesát metrů od domu? A kam bych šel? Stěží jsem si uměl zavázat tkaničky, natož si najít nějakou práci. Myslíte, že to zní moc zahofkle? Řeknu vám něco směšného. Nebyl jsem nešťastnej. Ona byla fajn. Četla mi pohádky a tak, vyřezávali jsme spolu věci z lepenky. Udělali jsme si takový divadýlko z krabic od ovoce, s figurkama z papíru a kartonu. Né, ne-

byl jsem nešťastnej, dokud jsem nezjistil, jak se na mě dívají ostatní lidi. Kdybych žil pořád dokola své dva roky, nikdy bych ani nešťastnej nebyl. Moje matka byla fakt dobrá ženská. Jenom švihlá, to je to.

Tak jsem teda dospěl? Řeknu vám, nikdy jsem se nic neučil. Musím všechno předstírat. Na všechny věci, který vy považujete za samozřejmý, musím já myslet. Vždycky si představuju, že je to role na divadle. Jasně, sedím tady se složenýma rukama a mluvím s váma, ale raději bych ležel na zemi a brblal si něco pro sebe. Vidím, že si myslíte, že si dělám šoufky. Pořád mi trvá hodně dlouho, než se ráno obléknu, ale v poslední době na to stejně už kašlu. A viděl jste, jak nešikovně zacházím s nožem a vidličkou. Byl bych raděj, kdyby někdo přišel, zaklepal mi na rameno a nakrmil mě lžící. Věříte mi? Myslíte si, že je to nechutné? Ano je! Je to nejodpornější věc, co znám. Proto plivu na památku své matky, protože to všechno zavinila.

Povím vám, jak jsem se naučil předstírat, že jsem dospělý. Když mně bylo sedmnáct, mé matce bylo osmatřicet. Byla to pořád atraktivní ženská a vypadala mladší. Nebýt jejího úletu ze mě, byla by se vdala jak nic. Ale byla moc zaměstnaná tím, jak mě vrátit do své dělohy, než aby přemýšlela o těchto věcech. Tedy dokud nepotkala toho chlápka, pak se všechno změnilo. Přes noc svůj úlet přenesla na někoho druhého a všechny její touhy, které tak zanedbávala, jí doslova pohltily. Zcvokla z toho křupana, pokud nebyla dost cvoklá před tím. Chtěla si ho přivést domů, ale neodvážila se mu ukázat mě - sedmnáctileté dítě. Proto jsem musel během dvou měsíců dospět. Začala mě tlouct, když jsem bryndal jídlo a špatně vyslovoval, nebo pokaždé, když jsem jen tak stál

a pozoroval ji, jak něco dělá. Tehdy také začala chodit pryč z domu a já zůstal sám. Tenhle intenzivní trénink mi opravdu pomohl. Do sedmnácti jsem měl neustále někoho kolem sebe a teď bojová linie. Tehdy začaly ty bolesti hlavy. A tyhle záchvaty, když se připravovala a malovala, aby mohla večer někam odejít. Ztratil jsem kontrolu nad rukama a nohama a jazyk si dělal, co chtěl, jako by ani nebyl můj. Byla to hrůza. A pak mi všechno zčernalo před očima, jako bych se propadl do pekel. Když jsem se vzpamatoval matka stejně nebyla doma, a tak jsem ležel ve vlastních sračkách uprostřed tmavého domu. Byla to zlá doba.

Myslím, že se ty záchvaty zmírnily, když si jednou přivedla domů toho svého chlapa. V té době jsem byl už v celku snesitelný. Matka o mně tvrdila, že jsem mentálně zaostalý, což, jak přiznávám, byla pravda. Moc si na toho chlápka nepamatuju, snad jen že byl hodně vysoký a měl dlouhé vlasy ulízané dozadu. Pokaždé měl modrý oblek. Patřila mu garáž v Claphamu, a protože byl velký a úspěšný, nenáviděl mě na první pohled. Můžete si představit, jak jsem tenkrát vypadal, když jsem celý život před tím ani nevyšel z domu. Byl jsem hubený a bledý, ještě hubenější a drobnější, než jsem teď. Já ho taky nenáviděl, protože mi odváděl mou matku. Když mě matka představovala, jenom přikývnul, od té doby na mě nepromluvil. Prostě mě nevnímal. Byl tak velký, silný a zaujatý svou osobou, že ani neslyšel o existenci lidí jako já.

Do našeho domu chodil pravidelně, většinou proto, aby matku někam večer vzal. Koukal jsem na telku. A připadal si pěkně osaměle. V noci, když skončilo vysílání, jsem si sedl do kuchyně, čekal na matku, a i když mi bylo osmnáct, tak často jsem plakal. Jednoho rána jsem sešel dolů a našel tam matčina přítele, jak v županu snídá. Ani se po mně neohlídnul, když jsem vešel. Když jsem se podíval na matku, předstírala, že má u dřezu moc práce. Potom u nás zůstal stále častěji, až v našem domě spával každou noc. Jednoho odpoledne se vyfíknuli a odešli. Když se vrátili, smáli se a motali po místnosti. Museli toho hodně vypít. Tu noc mně matka řekla, že se vzali a že mu mám říkat otec. To byl konec. Dostal jsem záchvat, nejhorší, co jsem kdy měl. Nedokážu vysvětlit, jak hrozný to bylo, zdálo se mi, že to trvá celý dny a dny, i když to ve skutečnosti nebyla ani hodina. Když to skončilo, otevřel jsem oči a uviděl, že se na mě matka dívá totálně znechuceně. Nemáte zdání, za jakou krátkou dobu se dokáže člověk změnit. Když jsem viděl ten pohled, pochopil jsem, že je mi stejně vzdálená jako můj otec.

Zůstal jsem s nimi tři měsíce, dokud nenašli domov, kam by mě mohli strčit. Byli dost zahledění jeden do druhého na to, aby vnímali mě. Nadávali mi, a když jsem byl v místnosti, nikdy spolu nemluvili. Víte, byl jsem rád, že odtamtud odcházím, i když to byl asi můj domov a já při odchodu trochu plakal. Ale spíš jsem byl rád, že od nich můžu vypadnout. A myslím, že je těšilo vidět mě, jak padám. V domově, kam mě strčili, to nebylo špatný. Bylo mi jedno, kde jsem. Ale

naučili mě starat se o sebe a já se naučil číst a psát, i když jsem to už zase skoro zapomněl. A nemohl jsem si přečíst ten formulář, co jste mi poslali, víte? To od vás bylo trochu hloupý. V každém případě jsem si tam nežil špatně. Byla tam spousta podivínů, díky nimž jsem si tam byl víc jistě sebou. Třikrát týdně mě s pár ostatními vzali autobusem do dílny, kde jsme se učili opravovat hodinky a nástěnné hodiny. Celý to mělo sloužit k tomu, abych si na sebe sám vydělal a stál na pevných nohou, když opustím domov. Ještě jsem si tím neviděl ani penny. Když si jdeš pro práci, zeptají se tě, kde ses vyučil. Když jim to řekneš, nechťejí o ničem ani slyšet. Jedna z nejlepších věcí toho místa byla, že jsem se seznámil s panem Smithem. Víím, že to nezní jako bůhvíjaký jméno, a on vypadal doopravdy obyčejně, takže byste od něj nečekali, že by mohl být něco zvláštního. Ale byl. Byl v radě domova a byl to on, kdo se pokusil naučit mě číst. Šlo to dobře. Když jsem odtamtud odcházel, zrovna jsem dočítal Hobbita a moc jsem si to užíval. Když už jsem byl venku, neměl jsem na takový věci čas. Ale i tak měl starý Smith dobrou snahu. A ukázal mi spoustu jinejch věcí. Když jsem tam přišel, ještě pořád jsem dělal chyby ve výslovnosti a on mě opravoval vždycky, když jsem mluvil. Já jsem to pak po něm správně opakoval. A pak řekl, že potřebuju víc elegance. Ve svém pokoji měl obrovské gramofon a pouštěl na něm nahrávky, na které jsem já měl tančovat. Poprvé jsem se cítil hrozně trapně. Řekl mi, abych zapomněl na to, kde jsem, uvolnil si tělo a pohyboval se podle toho, jak cítím hudbu. Takže jsem poskakoval po místnosti, mával rukama a kopal nohama a doufal, že mě nikdo nevidí skrz okno. Ale pak jsem si to začal užívat. Bylo to podobný, jako bych měl záchvat, víte, ale tohle bylo příjemný. Myslím tím, že jsem fakt zapomněl sám na sebe, jestli si to dovedete představit. Pak nahrávka skončila a já tam stál upocenej, snažil jsem se chytit dech a cítil jsem se trochu jako cvok. Ale starý Smith si to nemyslel. Tančil jsem pro něj dvakrát týdně - pondělí a pátek. Někdy místo nahrávky hrál na piáno. Nikdy se mi to tolik nelíbilo, ale neřekl jsem ani slovo, protože jsem na jeho obličej viděl, že teď si to užívá on.

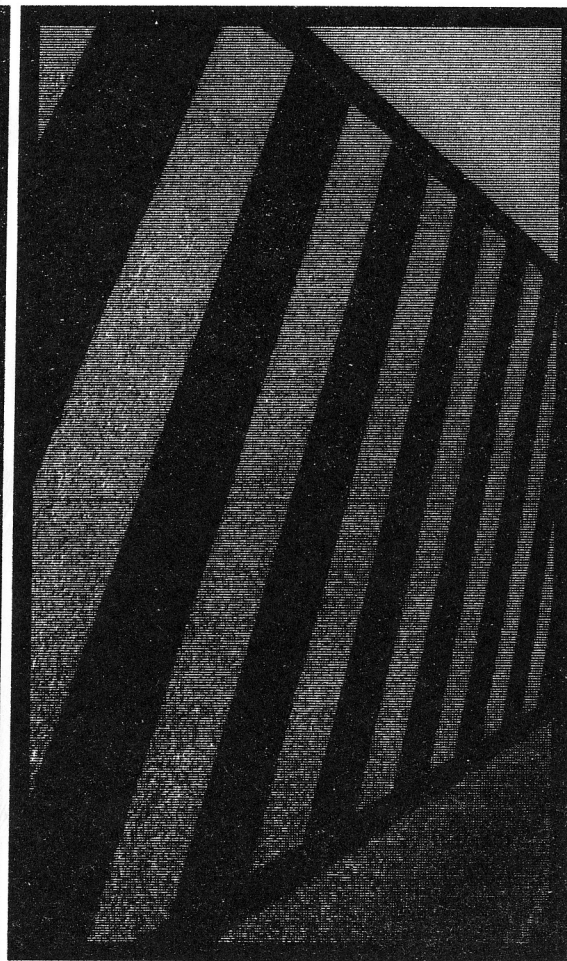
A začal se mnou malovat. Ne normálně malovat, jasný. Řekněme, že byste chtěl namalovat strom a namaloval hnědou čáru se zelenou koulí na vršku. On říkal, že takhle je to všechno špatně. Byla tam velká zahrada a jednoho rána mě vzal ven k pár starým stromům. Zastavili jsme se u jednoho z nich, byl takový mohutný. Řekl, že po mně chce. Jak to bylo. Měl jsem pocítit ten strom a potom ho znovu vytvořit. Trvalo dlouhou dobu, než jsem pochopil, co tím vlastně myslí. Maloval jsem si po svém. Pak mi to teda ukázal. Třeba když jsem chtěl namalovat ten dub, tak se mě ptal, co mě u toho napadá. Obrovitost, mohutnost, temnota. Namaloval na papír tlusté černé čáry. Pak mi to došlo a začal jsem malovat věci podle toho, co z nich bylo cítit. Řekl mi, abych namaloval sebe sama a já namaloval takový divný žlutobílý tvar. A potom matku, namaloval jsem velký rudý rty přes celej papír, to jako rtěnka, a ústa jsem vymaloval černě. To proto, že jsem ji nenáviděl. I když ve skutečnosti asi ne. Když jsem to místo opustil, už jsem

nikdy nic nenamaloval. Venku na takový věci nebylo místo.

Jestli zdržuju, tak prostě řekněte, je mi jasné, že musíte ještě za spoustou lidí. Sedět tu se mnou nemá žádný smysl. Tak jo. Byl to jeden z těch domovů, co se musel opustit, jak bylo člověku jednadvacet. Vzpomínám si, že mi udělali dort, jako nějaký odškodnění, ale já to nerad, a tak jsem ho dal ostatním děckám. Dali mi doporučení a jména a adresy lidí, co jsem měl navštívit. Ale o tom jsem nechtěl ani slyšet. Chtěl jsem se postavit na vlastní nohy. I pro někoho, o koho se starali, a dobře se starali, hodní lidi, to znamená hodně. Takže jsem odjel do Londýna. Za začátku jsem to zvládal, cítil jsem se rozhodnutý, víte, cítil jsem, že bych se v Londýně mohl prosadit. Pro toho, kdo tam nikdy nebyl, tam bylo všechno nové a vzrušující. Našel jsem si byt na Muswell Hill a začal si hledat práci. Jediná práce, kterou jsem měl na výběr, bylo něco zvedat, nosit nebo kopat. Stačilo jen kouknout se na mě a mohl jsem na to zapomenout. Konečně jsem našel práci v hotelu - umývání nádobí. Bylo to napucovaný místo - myslím tím část, kde byli hosté. Tlustý červený koberec a lustry z broušeného skla a malej orchestr v koutku haly. První den jsem se spletl a vyšel hlavním vchodem. Kuchyň nebyla tak pěkná. Kriste ne, byla to zavšivená smradlavá díra. Museli mít málo lidí, protože já jsem byl jedinej na umývání nádobí. Nebo možná tušili, že se tam objevím. Ať už to bylo jak chce, musel jsem to dělat sám, dvanáct hodin denně s přestávkou na oběd.

Dlouhá pracovní doba by mi ani tolik nevadila. Byl jsem rád, že si konečně poprvé můžu řídit život sám. Ne, to šéfkuchař mi pil krev. Vyplácel mzdu a vždycky mě obral. Peníze šly přitom přímo do jeho kapsy. Byl to taky pěkný hnusák. Nikdy v životě jste neviděl tolik jebáků. Na obličej, na čele, pod bradou, okolo uší, přímo na ušních lalůčkách. Velký nafouklý uhyr a strupy, červený a zažloutlý, nechápu, jak ho mohli nechat vařit. Vůbec, věci jako vaření jim byly úplně ukradený. Vařili by klidně i šváby, kdyby je uměli pochytat. Šéfkuchař mi opravdu pil krev. Začal mi říkat Rároha a to byl jako velkej fór. „Hej Rároho. Jseš tu na plašení ostatních?“ Pořád mlel pantem, žádná ženská nemohla okolo té hnědy projít v klidu. Hlavu měl plnou prasáren, protože to byl svinskej hnusák. Pořád slintal nad těma svejma časopisama. Běhal za ženskýma, který se v kuchyni snažily udržovat čistou. Všechno to byly babizny, žádná z nich pod šedesát, většina z nich černá a odporná. Ještě teď ho vidím, jak se chechtá, popichuje a šahá jim pod sukň. Ty ženský nemohly ani nic namítnout, protože by je mohl vyhodit z práce. Můžete říct, že byl koneckonců aspoň normální. Ale já raději zůstanu sám sebou.

Protože jsem se jeho fórům nesmál tak jak ostatní, začal na mě být, Jebák, fakt hnusnej. Staral se o to, aby mně našel víc práce. Ta nejhorší dřina byla moje. Taky mi bylo zle ze všech těch Ráhora-fórů a tak jsem mu jednoho dne, když mi nakázal leštit všechny hrnce třikrát dokola, řekl: Naser si Jebáku! To ho

omráčilo. Nikdy před tím mu to nikdo přímo do obličeje neřekl. Zbytek dne mi nechal na pokoji. Ale hned jako první věc příští ráno si přede mě stoupnul a řekl: „Vyčistiš hlavní pec.“ Byla to ta obrovská železná pec, víte, a čistila se myslím asi jednou za rok. Její zdi byly pokryty tučným černým svinstvem. Aby se to dalo dostat dolů, muselo se vlézt dovnitř s kýblem vody a škrabkou. Uvnitř v peci to smrdělo jak v hrobě. Vzal jsem kýbl s vodou a nějaký leštidla a pomalu se vplazil dovnitř. Nedalo se tam dýchat nosem, jinak bych se pozvracel. Byl jsem uvnitř deset minut, když se dveře zavřely. Jebák mě dostal. Jenom jsem mohl skrz železný zdi poslouchat, jak se mi směje. Držel mě tam pět hodin, dokud mi neskončila polední pauza. Pět hodin v té smrduté černé peci, a pak mě nutil mýt nádobí. Dovedete si představit, jak jsem byl rozzuřený. Ale nemohl jsem nic udělat, protože jsem si chtěl udržet místo.

Hned další ráno ke mně Jebák přišel, zrovna když jsem začínal umývat nádobí od snídaně. „Myslím, že jsem ti říkal, abys vyčistil tu pec Rároho.“ Takže jsem si vzal zase své věci a vplazil se dovnitř. A chvíli potom, co jsem tam vlezl, praskly dveře. Ruplo mi v bedně. Řval jsem všechny jména, co jsem kdy Jebákovi vymyslel, a bouchal na stěny, dokud mi nezačaly krváčet ruce. Ale nic se nedělo, takže jsem se po chvíli uklidnil a zkoušel najít pohodlnou polohu. Musel jsem hýbat nohama, abych do nich nedostal křeč. Když jsem byl uvnitř asi tak šest hodin, uslyšel jsem Jebáka, jak se venku směje. A potom se to začalo ohřívat. Zezačátku jsem tomu nemohl uvěřit a myslel si, že si to jenom představuju. Jebák zapnul troubu na nejnižší teplotu. Za chvíli tam bylo takový horko, že se nedalo dole sedět a musel jsem si dřepnout. Cítil jsem jak mi hoří boty, obličej, jak mi hoří

vzduch okolo nozder. Tekl po mně pot a pusy jsem měl plnou vzduchu, který mně spaloval hrdlo. Nemohl jsem tlouct do zdí, protože byly moc horké na to, abych se jich dotknul. Chtělo se mi řvát, ale nemohl jsem plýtvat vzduchem. Myslel jsem, že je to moje poslední hodinka, protože jsem věděl, že Jebák je schopnej mě upálit zaživa. Pozdě odpoledne mě pustil ven. Byl jsem napůl bez sebe, ale slyšel jsem, co říká: „Á, Ráhora, kde jsi byl celý den, chtěl jsem, abys vyčistil tu troubu.“ Potom se smál a všichni ostatní s ním, protože se ho báli. Vzal jsem si taxíka a doma si vlezl do postele. Byl jsem na tom pěkně bledě. Ráno to bylo ještě horší. Na nohách jsem měl ,puchýře a taky dole na zádech, jak jsem se opíral o zdi pece. A zvracel jsem. Jediná věc, která mě udržela na nohách, byla myšlenka, že se musím vrátit do práce a vyřídit si to s Jebákem, i kdybych měl u toho umřít. Jít pěšky bylo utrpení, takže jsem si vzal taxíka. Ránem až do oběda se mi nějak podařilo projít bez potíží. Jebák mě nechal a pokoji. V době oběda seděl sám a prohlížel si jeden z těch jeho prásáckejch časopisů. Chvilí před tím sem zapálil plyn pod jednou páneví na hranolky. Vešly se do ní asi čtyři pinty, až když olej začal vřít, přenesl jsem pánev tam, kde seděl Jebák. Bolest v chodidlech mě dováděla málem k pláči. Srdce mi bouchalo, protože jsem věděl, že si to s Jebákem vyřídím. Přišel jsem až k jeho židli. Zpozořoval mě a podle výrazu mého obličeje hned věděl, co se stane. Ale neměl čas se pohnout. Vylil jsem mu olej přímo do klína a pro případ, že by se někdo díval, jsem předstíral uklouznutí. Jebák řval jako tur, nikdy jsem nikoho neslyšel dělat takovej rámus. Vypadalo to, že se mu kalhoty rozpustily a já viděl, jak jeho zduřelé koule postupně bělají. Olej měl všude po nohách. Řval pětadvacet minut, dokud nepřišel doktor a nepíchl mu morfin. Později jsem se dozvěděl, že Jebák strávil v nemocnici devět měsíců, dokud mu z kůže neodstranili kousky oblečení. Takže takhle jsem se vypořádával s Jebákem.

Byl jsem moc nemocný na to, abych po tom všem mohl zůstat v práci. Nájem jsem měl zaplacený dopředu a měl jsem i nějaký peníze. Další dva týdny jsem se belhal z bytu do doktorovy ordinace. Když puchýře zmizely, začal jsem si hledat novou práci. Ale už jsem nebyl tak horlivej. Londýn mi začal přerůstat přes hlavu. Čím dál tím míň se mi chtělo vstávat z postele. Cítil jsem se líp, když jsem zůstal pod peřinou, cítil jsem se tam bezpečněji. Měl jsem deprese z představy tisíce lidí okolo mě, z hlučné dopravy, front a těchle věcí. Začal jsem vzpomínat na staré časy, když jsem byl se svou matkou. Přál jsem si, abych to mohl vrátit. Ten starý život jako v bavlnce, ve kterým bylo všechno teplý a měkký, jenom pro mě. Víím, že to zní blbě, ale začal jsem uvažovat, že matka už má dost toho chlápka, kterého si vzala, a že kdybych přišel zpátky, mohli bysme se vrátit ke starému životu. Takže tohle jsem měl v hlavě celý ty dny, dokud jsem tím nezačal být fakt posedlej. Nemyslel jsem na nic jinýho. Přesvědčoval jsem se, že na mě čeká, že mě třeba nechala hledat policii. Vrátil bych se domů a ona by mě objala, krmila by mě lžící, mohli bysme spolu udělat další divadlo z lepenky. Jednou večer jsem na to myslel a rozhodl jsem se

tam zajít. Nač jsem vlastně čekal? Vyběhl jsem ze dveří a běžel celou cestu. Skoro jsem si radostí zpíval. Chytil jsem vlak do Staines a ze stanice běžel k našemu domu. Zase bude všechno fajn. Zpomalil jsem na zatáčce do naší ulice. V přízemí bylo rozsvíceno. Zazvonil jsem. Nohy se mi třáslý, že jsem se musel opřít o zeď. Ženská, co mně přišla otevřít, nebyla moje matka. Byla to dívka, moc pěkná dívka okolo osmnácti. Nemohl jsem přijít na to, co říct. Než jsem na něco přišel, byla taková blbá pauza. Pak se mě zeptala, kdo jsem. Řekl jsem jí, že jsem v tomhle domě žil a že hledám svou matku. Ona řekla, že tam žije se svými rodiči dva roky. Zašla dovnitř, aby se podívala, jestli tam nezůstala nějaká adresa. Co byla pryč, vytřeštěně jsem se díval do chodby. Všechno tam bylo jinak. Byla tam velká knihovna, papírové tapety a telefon, který jsme my nikdy neměli. Bylo mi fakt smutno, že se to změnilo, cítil jsem se podvedený. Dívka se vrátila zpátky a řekla, že tam žádná adresa nezůstala. Řekl jsem dobrou noc a vrátil se zpět. Už jsem tam nepatřil. Ten dům byl můj a já si přál, aby mě ta dívka pozvala dovnitř, do tepla. Kdyby mi tak položila ruce kolem ramen a řekla: „Pojď, zůstaň tady s námi.“ Zní to blbě, ale na tohle jsem myslel, když jsem se vracel na stanici.

Takže jsem zase začal hledat práci. Myslím, že to způsobila ta pec. Myslím, že kvůli té peci mě napadlo vracet se do Staines, jako by se nic nestalo. Moc jsem o té práci přemýšlel. Dostal jsem vidiny, že jsem v té peci zůstal. Zní to dost divně, zvlášť po tom, co jsem Jebákovi udělal. Takhle jsem to cítil, víte, a nemohl jsem si pomoci. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem si byl jistý, že když jsem do té pece lezl podruhé, ve skrytu duše jsem čekal, až se zavře. Doufal jsem v to a přitom jsem o tom nevěděl, víte, co myslím? Chtěl jsem být bezmocnej. Chtěl jsem být někde, odkud není úniku. Bylo to na dně mého mozku. Když jsem byl přímo v peci, musel jsem se starat o to, jak z ní ven, a byl jsem moc nepřítelnej z Jebáka, abych si to užil. Prostě mně to zůstalo v hlavě, to je celý.

V hledání práce jsem neměl štěstí, a když mi došly peníze, začal jsem krást v obchodech. Můžete si myslet, že to byla blbost, ale bylo to tak strašně jednoduchý. A co jinýho jsem měl dělat? Musel jsem jíst. Jenom jsem si vzal z každýho obchodu, většinou ze samoobsluh. Oblíkal jsem si dlouhý kabát s velkýma kapsama. Kradl jsem věci jako mražený maso a konzervy. Taky jsem musel platit nájem, takže jsem začal brát víc věcí, který se daly prodat v secondhandech. Fungovalo to asi tak měsíc. Měl jsem všechno, co jsem chtěl, a když jsem chtěl něco jinýho, prostě jsem si to strčil do kapsy. Ale pak jsem musel být neopatrný, protože mě chytilo očko, jak kradu hodinky z vitríny. Nezastavil mě, když jsem to dělal. Ne, nechal mě vzít si to, a pak mě sledoval na ulici. Byl jsem na zastávce, když mě chytil za rameno a řekl mi, abych se vrátil do obchodu. Zavolali policii a já musel k soudu. Vyšlo najevo, že mě sledovali celkem dlouho, takže jsem měl na triku spoustu věcí. Protože jsem před tím nic neudělal, ustavili nade mnou ochranný dohled a já se musel dvakrát do týdne hlá-

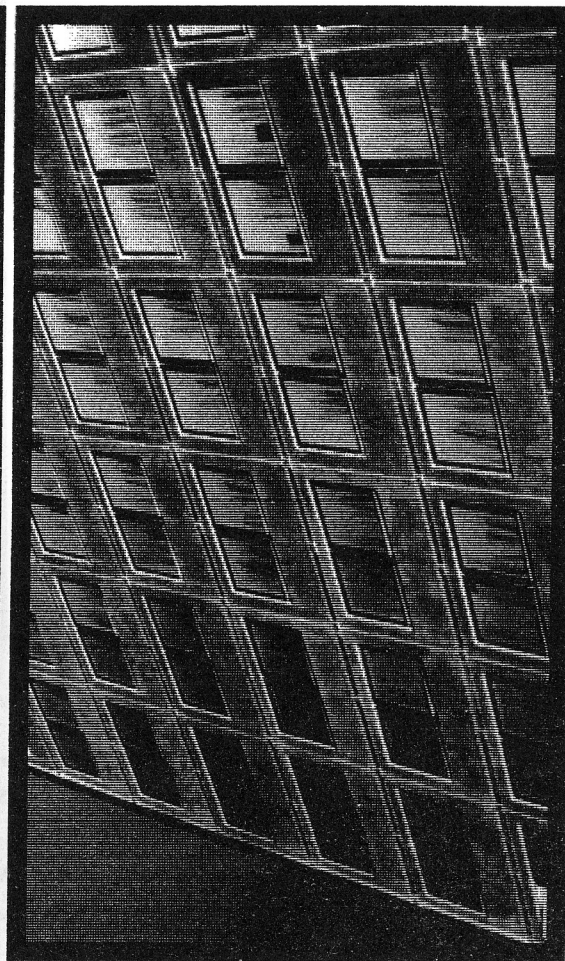
sit. To bylo štěstí. Moh jsem taky dostat šest měsíců natvrdo. Tak to říkal seržant.

Být pod ochranným dohledem mi na nájem ani jídlo nevydělalo. Úředník, který se o mě staral, byl fajn. Myslím, že dělal, co mohl. Měl v sešitě tolik lidí, že si mě ani nezapamatoval. V každé práci, kterou mně sehnal, potřebovali někoho, kdo umí psát a číst, a kde ne, tam byla potřeba fyzická síla. Popravdě řečeno jsem další práci doopravdy nechtěl. Nechtěl jsem se dál stýkat s lidma a nechat si říkat Rároha. Takže co jsem moh dělat? Začal jsem zase krást. Byl jsem teď opatrnější a nikdy jsem nechodil dvakrát na jedno místo. Ale víte, dostali mě hned ze týden. Vzal jsem ozdobnej nožík v obchodáku, a protože kapsy mýho kabátu byly hodně používány, musel se nějak prodřít ven. Zrovna když jsem vycházel ze dveří, vy-
padl nůž dnem kapsy přímo na podlahu. Než jsem se stačil otočit, už mě tři drželi. Byl jsem zpátky na úřadě a tentokrát jsem dostal tři měsíce.

Vězení je srandovní místo. Ne, že by člověka rozesmávalo. Myslel jsem, že tam budou všichni praví gangstři, víte, tvrdáci. Ale takových tam bylo jenom pár. Ostatní byli cvoci, jako v domově, ze kterého jsem přišel. Nebylo to tam zlé, rozhodně ne tak zlé, jak jsem čekal. Moje cela se moc nelišila od pokojíku na Muswell Hill. Popravdě řečeno, byl z okna celý lepší výhled, protože byla výš. Kromě pár hodin denně jsem v ní vlastně ani nebyl zavřenej. Mohli jsme se potulovat kolem a navštěvovat jiný cely, ale jenom na jednom patře. Když jsi chtěl nahoru nebo dolů po schodech, stopla tě železná brána.

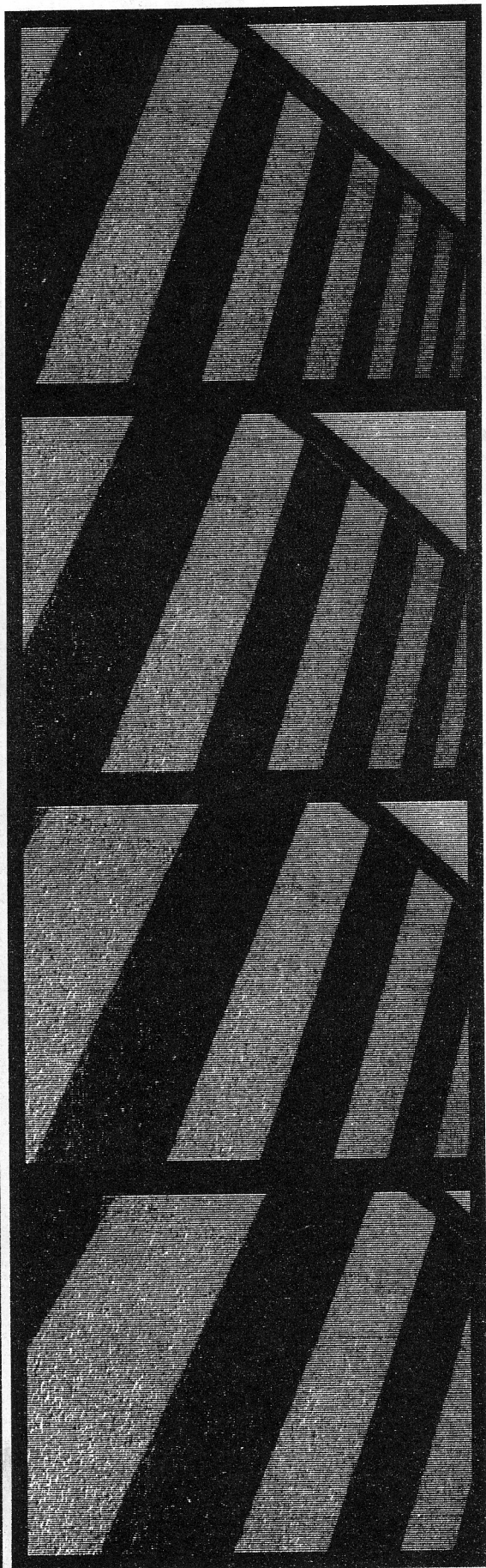
Ve vězení bylo pár divnejch týpků. Byl tam chlápek, co uprostřed oběda vylezl na židli a vytáhnul si ho. Byl jsem pěkně vyděšeněj, když se to stalo poprvé, ale všichni dál jedli a bavili se, tak jsem dělal to samý. Po chvíli mi na tom už nic nepřekvapovalo, i když to dělal s železnou pravidelností. Je zajímavý, na co všechno si člověk může zvyknout. A pak tam byl Pepíček. Přišel do mý cely druhý ráno a sám se představil. Řekl, že je tam pro podvody a že je jeho táta dostihovej trenér a že zkrátka neměli štěstí. A tak dál a tak dál, řekl spoustu věcí, které jsem hned zapomněl. Pak odešel. Když přišel zase, znovu se představil, jako by mě v životě neviděl. Tentokrát řekl, že je tam za několikanásobný znásilnění a že nedokáže ukojit svůj nekonečný chtíč. Myslel jsem, že si dělá ze mě srandu, protože jsem mu stále věřil tu první historku. Byl smrtelně vážnej, fakt. Jinou historku měl pak pokaždé, když mě potkal. Nikdy si nepamatoval náš poslední rozhovor, ani za koho se v něm vydával. Myslím, že vůbec nevěděl, kdo je. Jako že neměl vlastní identitu. Jeden chlápek mi řekl, že Pepíčka uhodili do hlavy při ozbrojeným přepadení. Nevím, jestli to je pravda nebo ne. Člověk nikdy neví, čemu má věřit.

Nevysvětľujte si to špatně. Všichni nebyli takoví. Bylo tam pár dobrých chlápků a jeden z nejlepších byl Hluchoun. Nikdo neznal jeho skutečný méno, a ani Hluchoun jim to nemohl říct, protože byl hluchej a něměj. Myslím, že tam byl skoro celej život. Jeho

cela byla nejpohodlnější v celým vězení. Byl jedinej, kdo měl povoleno vařit si čaj. Často jsem u něj seděl. Samozřejmě jsme si nepovídali. Jenom jsme tak seděli, někdy se na sebe usmívali, jinak nic. Dělal čaj - nejlepší, co jsem kdy pil. Některý odpoledne jsem podrímoval v jeho křesle, zatímco on četl válečnej komiks z hromady v rohu. Když mě něco napadlo pověděl jsem mu to. Nerozuměl mi ani slovo, ale přikyvoval a smál se, nebo se tvářil smutně, podle toho co vyčetl z výrazů mojí tváře. Myslím, že byl rád, když se mohl na něčem podílet. Většina ostatních vězňů ho většinu času ignorovala. Byl oblíbeněj u dozorců a ti mu dali všechno, co chtěl. Občas jsme měli k čaji i čokoládovej koláč. Uměl číst a psát, takže na tom nebyl o moc hůř než já.

Ty tři měsíce byly to nejlepší období, co jsem odešel z domu. Pohodlně jsem si zařídil celu a zvykl si na každodenní režim. Kromě Hluchouna jsem s lidma moc nemluvil. Nechtěl jsem, chtěl jsem život bez komplikací. Můžete si myslet, že to, co jsem vám říkal o tom zavření v peci, je to samý, jak být zavřenej v cele. Ne, nebylo to takový bolestivý potěšení z pocitu bezmoci. Bylo to hlubší potěšení z pocitu bezpečí. V podstatě si vzpomínám na to, jak jsem si přál být míň svobodnej. Prožíval jsem tu část dne, kdy jsme museli zůstat zavřeni v celách. Kdyby nás v nich nechali zavřeny celej den, asi bych si ani nestěžoval, kromě toho, že bych nemohl navštěvovat Hluchouna. Nikdy jsem nic neplánoval. Každý den byl stejněj jako ten před ním. Nemusel jsem se starat o jídlo ani o nájem. Čas se zastavil, jako bych splýval na vodě. Začal jsem se bát propuštění. Šel jsem za ředitelem věznice a požádal ho, jestli bych mohl zůstat. Ale řekl mi, že živit jednoho vězně přijde týdně

na šestnáct liber a že je spousta jinejch, co čekají venku. Neměli pro nás pro všechny místo.

Takže jsem musel ven. Našli mně práci v továrně. Nastěhoval jsem se do tohohle podkrovního pokoje, kde od té doby žiju. V továrně jsem sundával konzervy s malinama z běžícího pásu. Nevadilo mi, že je tam takovej hluk a že se nedá s nikým mluvit. Teď jsem divnej. Ne, že by mě to překvapilo, protože jsem věděl, že to tak dopadne. Od tý pece chci být v klidu. Chci bejt malej. Nechci ten hluk a lidi kolem sebe. Chci bejt v temnotě, daleko od všeho. Vidíte tamhleten šatník, největší skříň v místnosti? Když se podíváte dovnitř, nevidíte tam viset žádný oblečení. Je plnej polštářů a dek. Vlezu si dovnitř, zavřu za sebou dveře a hodiny sedím ve tmě. Musí se vám to zdát hloupý. Cítím se tam dobře. Nenudím se, prostě sedím. Někdy si přeju, aby se šatník zvednul, začal chodit a zapomněl, že jsem uvnitř. Nejdřív jsem lezl do šatníku jenom občas, ale pak jsem to dělal stále častěj a častěj, až jsem tam trávil celý noci. Ráno se mi pak nechtělo vylézt a do práce jsem chodil pozdě. Pak jsem tam přestal chodit úplně. Je to už tři měsíce. Nechce se mi vylézt ven. Líbí se mi to víc v my skříní.

Nechci bejt svobodnej. Závidím dětem, který vidím na ulici, jak jsou zabalený a jejich matky je nosí. Chtěl bych být jako oni. Proč bych nemohl bejt? Proč bych měl chodit, pracovat, vařit si jídlo a dělat stovky téhle věcí, abych zůstal naživu. Chtěl bych si vlízt do kočárku. Je to blbost, měřím šest stop. Ale to nic nemění na tom, co cítím. Onehdá jsem z kočárku vzal jednu dečku. Nevím proč, myslím, že jsem chtěl mít kontakt s jejich světem, nepřipadat si tak odstrčeněj. Cítím se odkopnutej. Nepotřebuju sex nebo takovýho něco. Když vidím hezkou dívku, o jaké jsem vám už vyprávěl, celýho mě to uvnitř sevře, vyřídím si to sám ve skříní, a potom vylezu ven a přemýšlím, jak jsem vám říkal. Takovejch jako já nemůže bejt moc. Tu dečku, co jsem šlohnul, jsem si dal do skříně. Chtěl bych se mazlit se spoustou takovejch.

Tedka moc nevycházím. Z podkroví jsem už nevyšel dva týdny. Nemívám moc hlad, ačkoli posledně jsem si koupil nějaký konzervy. Nejvíc sedávám ve skříní a myslím na staré časy ve Staines. Přeju si, aby se to vrátilo. Když v noci prší, tluče to na střechu a já se vzbudím. Myslím na tu dívku, která bydlí v našem domě, poslouchám vítr a auta. Chtěl bych mít zase jeden rok. Ale to nejde. Já vím, že to nejde.

® Povědku jsme pro Vás tentokrát ukradli z časopisu, který se jmenuje Živel (#6). Materiály v tomto časopise jsou chráněny autorským zákonem. Zveřejnění jakéhokoliv článku nebo jeho části je možné jen po písemném souhlasu redakce. Porušujeme tedy tímto autorský zákon. **THANKX**

@ Báseň zaslal opět KDOSI.

Dvě vodky!
Ná!
Né!
Dvě fotky!

@ Miloslav Svatoš (ani se nemohl trefit na papír)

Koukám se na to z druhý strany.
Nevidím nikde ostrý hrany.
Kula tý popelník.
Barman jako fík.
Černý fík.
Jarča mě ošahává,
Proto se mi zmítá.
Já nemůžu psát.
Kávu si musím dát.
Kapanou.
Náladu mám výbornou.

@ Tohle je zase trochu jinej rank (a vůbec to není špatný). Akorát se neví, kdo je kdo.

IMPULSY

Mluvíme o tom
jsme tady
teprve pár dní
čas nám kvete
u dveří
vysvěcení z bolesti
cetek a deníků
záblesky
minulých stínů sklenic
žízni ožívají
a v duchu brečí
Tvůj mozek
není zeměkoule
zvykli jsme si
dodnes cítím
prázdné oči
načasovaný úsměv
probudit se
láhev vodky
porozumíš
dlouhým nehtům
Melancholie
tiká
že všechno už je jinak
co asi teď maluješ
živý akt v bouři
nebo zvadlé květy citů
z prohýřené noci
zbyde jen únava
zemětřesení
odhazujem zátěž
chodíme spát

bez rozloučení
s osudem
hrajem si na válku
co máš v sobě ?
Zůstaň se mnou
rozdíl je v impulsu
na dálku
svádí mě neřest
po hromosvodu

čeká
v bláznivém srdci

proč si tu cestu nezkrátím?

@ Tohleto je taky jinej rank a je to fakt fakt fakt moc dobrý.

Anděl mě kopnul do zad
spikleně se usmál
a věnoval mi pár rad

Že prej smát se je těžký
tak ať radši pláču
nad vším co je hezký

Že život je krátkej
a osud parchant
jen holky k sobě lákej

Že sladkej je koňak
a tamten koktejl taky
tak dnes to smíchej jinak

Proč v noci spát
když tma je krásná
a zas můžeš nějaký lhát

Že bílej kouř z cigár
proplete se plícema
jak žaludkem vývar

Pak kopnul ještě jednou
a jen tak vzal roha
asi se taky klátil za jinou

Zmrvenej anděl
asi měl recht

CO? Asi tohle: S jarem nás přepadla chuť se na všechny komerčnosti, reklamky, reklamy, inzerce,... vysrat. Až bude všechno bílý, zelený a modrý, ztratí tyhle věci smysl. Budeme pít z potoka místo z koka-koly, budeme žrát trávu místo baget, budeme se spolu svobodně válet bez agentur a dohazovačů(ek). Nebudeme se oblékat od hlavy až k patě. Ani za MÁK. Budeme se od hlavy až k patě obnažovat. Špinavý chodidla zas budou v módě, vyskáčou nám pihy, vlasy budou svítit a odrážet. Ozdoby na stromeček budou v temnotě krabic závidět všem těm chvilkovým frajerům, co se dají včelám a čmelákům. A vosy? Jako každé rok začnou u limonád a vystrašených dětí, co tu zmrzlinu radši upustí, aby se nepíchly. Po setmění zůstanou vlhké plavky, co studí. Noci budou patřit komárům a otevřeným oknům se sítkami proti nim. Asfalt začne zase tančit na podrážkách tenisek. Bude to fajn.

HOUBAPLÁTEK - občasník pro houbařství
ročník: 2, náklad: 100 ks, distribuce: Houba
vypuštěn v dubnu 1999

šéf redaktorů	: Le 4e Dimension
editor	: není
korektor	: Havlíková
grafická úprava i sazba	: Tobrosch
nakladatel	: Music Club Houba
foto	: Lkvár
redakční otrok	:

Pro úpravu bylo použito SW Adobe Photoshop® 4.0 CZ, QuarkXPress™ 3.31, Adobe Illustrator® CZ2-6.0, Corel DRAW 6, Fontographer® 4.1.5, písmonových sad Helvetica CE a Come-on-off na HW Apple Power Macintosh 8600/250, scan na Umax PowerLook 2000, tisk na Apple LaserWriter 4/600 PS. Sříh ručo, vazba jakbysmet.

RAM!